

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 620. Bonifacii Pap. V. Annus 3. Heraclii Imp. Annus 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Legari sunt in Orientalem vniuersam plagam ab Imperatore Quæstores viri quidem insignes: Alexandriam autem & in vniuersam Aegyptum nullus est Nicetas Patricius, de quo superius diximus. Hic igitur cum Alexandriam Ecclesiam pecunias in hunc inferre conaretur, nactus est aduersantem Ioannem Alexandrinum Episcopum, qui cuncta soleret in pauperes erogare, cum negaret se daturum, quod suum non esset, sed pauperum. At quomodo hæc altercatio memoria digna transacta sit inter ipsam Nicetam Patricium, atque Ioannem, petamus à Leontio Neapolis in Cypro Episcopo, qui omni sinceritate res ab ipso Ioanne gelas scriptis mandauit. Sunt ea huiusmodi, que in magna admirationem legentem adducant, vt nisi essent à grauiissimo eius temporis scriptore prodita, vix fidem apud aliquem inuenirent. Sed hic totidem verbis reddamus: sic enim se habent.

Accedens ad beatum Ioannem Patriarcham Nicetæ Patricius: *Magna, inquit, Imperatoris regi multo pecunias, quas ad necessarios vsus Reipublicæ quoties consumit. Nam ipse quoque vides in quantis angustiis vel ad hanc sit respublica. Oportet ergo, vt qui tenent & ad nihil quod oportet à se consumuntur, deserantur ad aratum publicam. Ille autem nihil propterea conturbatus: non est, inquit, iustum, vt que Regi celestis sunt consecrata, prædantur Regi terreno: sed hoc enim plane sacrilegium & non paruum in Deum peccatum. Sin autem tibi visum est sic facere: ecce quæcumque sunt Ecclesie, ea accipe, & fac vt volueris, sequidem nulla ratio ab hac te abducit sententia: mea enim voluntate ne obolum quidem dimittam eorum, que sunt reposita hæc quidem ipse cui, eo quod causa esset Deo grata, vt per Heraclium Persæ debellarentur, & sancta Crux vindicaretur ex ipsorum manibus, ad rem tantam diuinitus alie quas deparet Nicetæ Patricio & Quæstori, sunt suppeditatæ pecuniæ, vt proxime audies, magno miraculo, quod exigebat maxima causa, ipsa scilicet vindicatio sanctissimæ Crucis de manibus barbarorum, pergit enim Leontius.*

Nihil ergo (necio quomodo) ex te repressus vir ille adonabilem Nicetam, vocatos qui sequuntur, & statim iubet tollere pecunias, nihil aliud reliquens Patriarchæ, nisi solas centum libras auri. Interim autem dum descendebant illi, qui eas portabant, occurrunt quibusdam ascendentibus ad Patriarcham, qui molles amphoras asseruebant ad eam, in quarum nonnulla inscriptum erat, MEL PRIMARIUM, in aliis autem, MEL PRIMO CARENS. Postquam ergo hæc vidit Patricius, & agnouit inscriptionem significanti Patriarcham, vt ad ipsam mittatur vna ex amphoris. Cum is autem, cuius fidei hæc commissæ fuerant eorum (vt mox est) scisset periculum, & deinde intellexisset, quod in eis factum miraculum, & beato Irenæo significasset, quod sunt omnia auri plena, illico vnum mittit ad Patricium, quod inscriptum erat, MEL PRIMARIUM.

Ad eum autem mittit etiam litteras, quarum hæc erat vis: Dominus, qui dixit: Non te dimittam, nec te derelinquam: ipse pro me, quæ tu a se stando nunc abstulit, pecunias reddidit altis: id autem tibi declarabit, quæ nunc ad te missa sunt amphora, quæ est vitæ exitus. Scias ergo, quod Deus, qui spiritum & alimentum omnibus suppeditat, homo in quem salus interitus, nequaquam poterit in angustiam redigere. hæc dicitur ad Nicetam Patricium Patriarcham. Pergit reliqua ita narrare Leontius:

Porro autem precipit etiam is, qui ferebant amphoram, vt eis presentibus aperiretur in conspectu Patricii, & si renouerent, quod alia omnes, quas vidit, ita se habent. Sic sunt acropleia. Cum enim ergo inuenissent conuincantem, si tradant epistolam, ascendentes etiam amphoram. Quam quidem postquam vidit, traxit ut mihi omnino dominus meus, inquit, neque enim vnam mihi solam misisset. Qui autem portabant, quomodo fuerat ei imperatum, cum in eius conspectu aperuissent amphoram, & pecunias effuderent, annuntiabant fuisse reliquas auro similiter repletas. Cum vero per legatos epistolam inuenisset, quod homo Deus non potest in angustiam redigere ad sepulta recessus, & timore repletus (eorum enim quæ non rellæ facta sunt, pœnitentia cito mouetur, generosa virtutis amantissima) Punit Deus exclamauit, nec hominibus Nicetæ sustinuit tentare eum in angustiam redigere. Cum statim itaque surrexisset, & quæcumque ex Ecclesia sustulerat pecunias suas sumpsisset, & ipsam, quæ missa fuerat, amphoram, quam ei de suo libras trecentas addidisset,

Indignone clauat: quo Heraclius Imperator, in ita pace cum Ananum Rege Gaisano, totus est in expeditione parata aduersus Persas, sequenti anno contra eos motu exierunt. Sed quod primum exillimatur robur exercitus pecuniâ cuius careteret, nec vnde mutuo eam acciperent, vltimam esset, vel aliquod à populis exigendi tributum, quæ vlla reliquerant. necerit, & episcopi spoliatia à Persis: quo tandem adactus est, vt ab Ecclesiis & aliis religiosis domibus munus pecuniam quæretet: quæ esset eisdem tribuenda: sed & quod ea non satis esset, sacris vsus est vltimatus, vel argenteis ad constandam pecuniam, qua possit nullibus pro templa ipsi ceterantibus stipendia dare. Hæc autem de pecuniâ & vasis sacris in pecuniam conuulsa, Theophrastus sic habet: *Simplicius autem nuntius vno aliam denarium pecuniam, à primaria curia, accepit, etiam in hys magna multa, candidalata simul & vasa ministrata: quibus certis, eorum autem sit in diuinitus auro & argenteo parantur.*

Porro culle obis huiusmodi pecuniarum non facta est Constitutio poli tantum, sed & in aliis totius Imperii ciuitatibus, in quibus pretiofo aliquid inuentum esset.

Estant apud Sur. diaj, lan.

III. IO. ILL. MOYNA. RIVS RE. STITIT NICET. EXACT. AI.

IV. AUREM DEIN DEVS SVPPEDITATVM.

V. S. H. B. P. I. I. I.

VI. S. H. B. P. I. I. I.

ascendit

IESV CHRISTI ANNVS 620.

BONIFACII PAP. V. HERACLIUM IMP. ANNVS 4. ANNVS 11.

ascendit ad Patriarcham, veniam petens inconsiderati consilij. Ille autem cum laeserit excipiens, neque ei exprobravit, neque aliquid locutus est, quod ei afferret molestiam, sed veris potius animam consolantibus & spiritualibus admonitionibus confirmatam amandavit.

Ab eo autem tempore tante fuerunt inter se coniuncti vinculo amicitiae, ut etiam Patriarcha fuerit eius filiorum susceptor. haec enim Leontius de magno illo Dei Eleemolymario, cui reverentia non semel est crederetis thesauro potentiae divinae, cui omnia patent, unde dare pauperibus posset, copiose Deus est largitus, ne putes a tanto viro scripras tabulas, cui testimonium perhibet septima oecumenica Synodus, ex cuius Actis habetur expressim etiam Simeonis Solivitanum ipsum scripsisse, necnon historiam sui temporis incipientem a Mauritio narrare eas, quae fuerunt in Ecclesia perturbationes, quas caremus. Porro qui excipit ex prototypo, Meraphrasem paraphrasticè aliquod addidisse ad acta Leontii, non negamus, ut quae postea addidit haud veritate constantia verbis istis:

VI.

1. Matt. 10.

DE REBUS SV IO. EPISC. ALEXANDRI.

Hic revera bonus pastor, divinus, inquam, Patriarcha, ceteris principum priorum Christo, qui dicitur a: Supersecuti fuerat in una civitate, fugite in altum: cum esset Alexandria tradenda Persarum in manibus, Alim in providentia illius quidem recedit, migrat autem in suam patriam Cyprum, suam ei corpus largiturus, ut quae eum aliarat: profugiat enim iam appropinquare decessum. haec inquam ab ipso addita, nulla est apud me dubitatio: etenim Persarum incursionem factam in Aegyptum diu ante contigisse, certum est ex iis, quae superius dicta sunt: quo tempore ipse nequaquam suam reliquit Ecclesiam, et illi latebras, ne captivus daceretur, captasse potuit. Ceterum huius Alexandria profectio: omnia alia causa longeque diversa fuit.

Cum enim virtutem tanti viri Nicetas Patricius cognovisset, optavit eum ducere ad Imperatorem Constantinopolim, quo ab ipso petere benedictionem, securior ille ad Persicam bellam proficisceretur: id quod demonstrant ipsius verba Leontii, quae sequuntur in hunc modum: Itaque, cum saepe mentionem fecimus, Patricium Nicetas, accepta occasione ex eo, quod Persae irruerant, obsecrat virum divinum, ut veniat vsque ad regiam civitatem, precibus & benedictione impertiturus Imperatori.

VII.

Ille autem enim sicut, qualis esset fides & viri clarissimi, annuit quidem petitioni. Cum autem nave veheretur, & iam esset in medio mari, incidit in gravem tempestatem. Cum vero navis tam vehementer quateretur fluctibus, ut mox esset mittenda in profundum, visus est nocte illa, quae fuerat excitata tempestas, Patriarcham in somnis videre Patriarcham cum pauperibus aliquando quidem per totam noctem circumcursum, aliquando autem cum ipsi manse extendentem, & e caelis petentem auxilium.

Cum autem iam in Rhodum insulam pervenissent, ipse ille Patriarcha cum a se discessisset, re vera vidit & non in somnis splendidum virum cum ebo similem, auream scripturam habentem in manibus, ad eum accedentem dicere, Vocat te Rex Regum. Statim ergo accessit Patricio, cum dixisset qualem habuisset visionem: Tu inquit, o vir splendidissime, studuisti nos deducere ad eum, qui regnat in terra: qui autem caelum & terram & omnia sua tenet divini, prior ad se accessit. Ille vero hoc dicto tristitia afflictus, & dolore repletus non potuit quidem eum retinere, sed cum venerabilium eius precum fructum in corde accepisset, quam potuit officiosissime eum dimisit in Cyprum.

VIII. TESTAMENTVM IO. III. MOSYNA. III.

Cum autem in suam civitatem pervenisset Amathantem, iussit scribi, ut scriberent testamentum, quod sic habebat: Ioannes humilis quidem servus servorum Dei, propter autem mihi impositam Pontificatus dignitatem gratia Christi liber, ago tibi gratias, Domine Deus meus, quod me dignum consueveris, qui tua tibi offerrem, & quod ex mundi bonis, nihil aliud sit mihi reliquum, nisi terra pari muneri, quam ipsam iudeo quoque dari pauperibus, qui sunt mihi fratres in Christo. Quando enim Dei permissione creatus sui Episcopus Alexandria, inveni in meo Episcopatu circiter octo millia librarum auri: ex oblatione autem piorum collegi denis millibus plures his pecunias: quas cum cognoscerem esse Christi, Christo etiam dare volui, cui nunc quoque trado animam.

Cum hoc testamentum sic fecisset, ille noxam hominis Dei digni spiritum in manus Dei venit. In eum autem sequitur a se mortalem, quod nulli credit ex iis, quae vniuersam facta sunt, mori. Nam cum esset deponendus in ade oratoria ad mirabilem operam effloris Tyrenus, in quadam casa, in qua erat condita duo corpora Episcoporum, videre licet hac mortua corpora vniuersa mata tribuere cultum deo corpori: nam a se inuicem simul id melum accipiunt. Et hoc quidem quod eum in eum sepultura, visum est multorum oculis, pergit Leontius alia narrare miracula, quae post obitum ad eius sepulchrum facta sunt, sed haec satis ad inhabitatum. Porro celeberrimo ordo Christiano memoria sancti Ioannis Eleemolymarii, cuius sancti debito honorata, quae annuatiaria die, qua obiit, haecenus repetita in Ecclesia a magno praeconio periturat.

Ioanne itaque ad superos (ut vidimus) euocato, hoc ipso anno, qui decimus ponitur sedis eius (tot enim tunc Niciphorus vixit in Episcopatu) in locum ipsum successit est Georgius, hunc illi esse confobritum patrem eiusdem Ioannis, de quo in Actis Leonis elegantem hanc scribit historiam:

Magni Ioannis confobritus erat, nomine Georgius. Incompleta affectus ab aliquo tempore caritatis, vehementer fuerat mortuus, & id feribat grauisime. Id enim faceret magnum, quod erat inter eos discrimen, neque & cum eum magno affectu, & remia fides & humilitas eius qui fecerat miramur. Adde ergo seorsum ad beatum Ioannem adolefens, Lactymus & dolens audis, quo angabatur, desolanti inuitato. Cum si autem videretur ad omni perturbatione Patriarcha, volens eum delectari, ut veluti recreare: Et ausus est, inquit, omnino ad aduersus te venire, & omnino contumacia offerre aliquos eum, qui est mihi charissimus Benedictus Dominus, rem in ipse faciam, ut admittere meam Alexandria.

Postquam autem videri eum propter id quod dixerat, pacem remississe de animi ageritudine: Fili, inquit, mihi manducata, vera vi meae paritatis esse & nominari confobritus, pat a te non solum aduersus contumelias, sed etiam si sit amplius aduersus eundem, etiam aduersus ipsa flagra. Vera enim vobis est in sanguine & carne, sed ex vultu anime accipit formam & dicitur reat.

Statim ergo accessit principe capionum et demerentur, occupatum denique vellege acciperet ab eo, qui suum confobritum effecerat contumelia, aut aliquid ex iis, quae ab eo de morte dabantur Ecclesiae: propter quae admirati omnes inuicem alium istum patriam, intellexerant omnes hoc esse supplicium, quod erat ueraciter tota Alexandria, hucusque Leontius. Porro quod antiquitus in more esset positum Ecclesiae Alexandriae, ut defunctis illis Episcopis, qui praestantiores fuissent, de eam illustrasset Ecclesiam, aliquis ex eorum propinquis successor eligeretur (ut vidimus de Cyrillo nepote Theophili in locum eius subrogato) inde ducimus argumentum, ut quem ponere successorem Ioannis Georgium, is fuerit eiusdem, quem diximus, confobritus: Sed de his satis.

I E S V C H R I S T I ANNVS 621.

BONIFACII PAP. V. HERACLIJ IMP. ANNVS 4.

Cum esset Domini sexcentisimum viginti primum, mensis Aprilis die quarta, indictione nona (ita corrigendum pro decima) celebrata solemnitate Paschalis, mox secunda feria postea contra Persas, haec ex Theophane. Et paulo post: Dionysium suum cum Sergio Patriarcha in urbe, disponenti causa regenda vna cum Bonifacio Patricio viro sagaci & per sancta prudentia et peritro. Scripsit autem & ad Gaianum Regem Auarum praeterea agendum super Romanorum negotiis tanquam qui fecerit amicitia fieri pacem, tutori filii sui hunc appellam. Motus a. a rega vnde, eum per iudicium

CHRISTI 621. quae dicitur in holtes... Dignum plura ex parte videri... merita videri... pater ex subing... Cantigiam videri... factus onstam... am, sed de ipse... lam Christian... est illo potestas... que apud infero...